

rige Dele af Jurisdictionen, som den samme Embedsmand skulde passe, vilde omfatte henved 12,000 Mennesker. Det forekommer mig virkeligt at være saare tvivlsomt, om ikke dette District vil staae sig bedre ved at blive forenet med Byjurisdictionens henved 4,000 Mennesker — og Kolding har ikke fuldt 4000 Indbyggere — end ved at blive forenet med en Landjurisdiction, der, som sagt, omfatter circa 12,000 Mennesker, og altsaa er 3 Gange saa stor. Naar det ærede Medlem meente, at Embedsmanden i Kolding ikke kunde antages at være tilbørligt inde i de tidligere Retshold i de 8 slesvigste Sogne, hvad der maatte ansees meget ønskeligt, navnlig naar man stiller sig paa Beboernes Standpunkt, kan jeg gjøre det samme Argument gjældende med Hensyn til Forbindelsen imellem de 8 slesvigste Sogne og de øvrige Dele af Landjurisdictionen; men jeg troer, at god Villie i saa Henseende vil kunne udrette overordentlig Meget, og jeg seer egentlig slet ikke, at der for den paagjældende Embedsmand kan være nogen Banffelighed ved at sætte sig tilstrækkelig ind i disse Forhold. Man maa desuden ikke glemme, at man paa andre Steder ikke er saa øm i denne Retning, thi disse 8 slesvigste Sogne udgjøre jo ingenlunde alt det forhen til Slesvig Henhørende, der for Fremtiden skal indlemmes i Kongeriget. Det er blevet bemærket, at en Indvending, der er gjort i Udvalgets Betænkning, men dog ingenlunde som nogen afgjørende, nemlig, at det efter Regjeringens Udkast maastee kunde have lange Udsigter med Sagens endelige Ordning, da man ikke kan paalægge de tvende Embedsmænd, hvorefter der er Spørgsmaal, at overtage de tidligere slesvigste Dele, ogsaa kan gjøres gjældende imod Udvalget, men dette forhold sig kun tildeels rigtigt. Det er ganske vist, som ogsaa er kjendt af Udvalget, at dets Indstilling heller ikke kan gennemføres, medmindre der paa en eller anden Maade træffes en Overeenskomst med Embedsmanden i Kolding, men der er og bliver dog den store Forskjel, at Sagens Ordning efter Udkastet berøer paa en Overeenskomst med tvende Embedsmænd, hvorimod den efter Udvalgets Indstilling kun berøer paa en Overeenskomst med een, og naar man nærmere seer paa Sagen, er Forskjellen endnu

større. Efter Udkastet vil Sagen nemlig ikke gaae i Orden, før der er sluttet to Overeenskomster eller indtraadt to Vacancer; men jeg vil spørge, hvorledes Forholdet stiller sig, naar der er indtruffet een Vacance? Man vil da ikke kunne faae Sagen endelig ordnet, men der vil blive en interimistisk Tilstand, som maa siges at være langt mindre holdbar end den, som vil indtræde efter Udvalgets Forslag; thi hvorledes vil Sagen stille sig efter dette, indtil en endelig Ordning kan finde Sted? Den vil være bragt i endelig Rigtighed for alt det tidligere til Slesvig Henhørende, med Undtagelse af de 8 Sogne, og hvis Overeenskomst ikke opnaaes med Byfogden i Kolding, vil man ved Vacance i dette Embede kunne gjøre det muligt at gennemføre Udvalgets Indstilling, medens man i den midlertidige Periode kan lade Forretningerne besørge af en særlig Embedsmand, altsaa netop saaledes, som de tre Forslagsstillere ønske det. Det forekommer mig utvivlsomt, at man, naar Sagen sees praktisk, meget let vil komme baade til en tilfredsstillende foreløbig og en tilfredsstillende endelig Ordning ved at følge Udvalgets Indstilling. Jeg skal for mit Vedkommende erklære, at dersom Regjeringen ikke havde lagt saa særdeles Vægt paa, at man ikke burde lade disse 8 slesvigste Sogne henstaae som en særegen Jurisdiction — hvorfor ogsaa den høitærede Indenrigsminister betegnede de 3 ærede Medlemmers Forslag som uheldigt — vilde jeg, forudsat at Thingets Medlemmer ved denne Leilighed paa Grund af Omstændighederne havde kunnet forsones sig med en Forsøgelse af Embedernes Antal, ogsaa meget godt kunne være gaaet ind paa en Ordning som den, der er bragt i Forslag af de tre ærede Medlemmer; men efter Regjeringens Udtalelser, som jeg ogsaa maa finde at være fuldkommen begrundede i Forholdene, maa jeg tilraade, at man ikke følger Forslagsstillerne, men slutter sig til Udvalgets Indstilling, der i Virkeligheden har faaet Godkendelse fra Regjeringens Side.

Rampmann: Den ærede sidste Taler bemærkede, at vi, der havde stillet Ændringsforslaget, havde en særlig Opfordring til at vise Velvillie imod den Indstilling, der er steet